Ч. 217 Второкъ 28 вересня (10 жовтня) 1893. Рôкъ III.

Выходить у Львовѣ що-дня (кромѣ недѣль гр. кат. святъ) о 5-6й годинѣ по полудни.

Редакция и Адмініотрація: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лишь франковані.

Рекламаціи неопечатані вольні вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Передплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно . . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к.

Справы парляментарнѣ.

Пôсля донесеня часописи Narodni Listy, правительство предложить справу заведеня вынимкового стану въ Празѣ и въ околици, ажь на другôмъ засѣданю Рады державнои, бо Молодочехи не напирають на то, щобы читано се заразъ на першôмъ засѣданю. Предложеня правительства буде боронити ґр. Таффе и ґр. Шенборнъ. Нарада потягне ся кôлька днѣвъ. Вôдтакъ будуть тѣ предложеня придѣленѣ комисіи, зложеной зъ 24 членôвъ, котрѣ мають спѣшити ся зъ полагодженемъ справы такъ, щобы єѣ можна якъ найскорше вôдчитати въ друге. Ажь пôдчасъ другого читаня зачне ся справдѣшна парляментарна борба, до котрои послы молодоческѣ приготовляють ся заздалегôдь.

Загально думають, що правительство має богато фактôвъ на умотивованє свого розпорядженя.

Зъ Вѣдня запевняють, що то неправда, мовь бы частина клюбу консерватистôвъ хотѣла вôдмовити кабінетови пôдпоры въ справѣ розпорядженя въ дня 12 вересня. Именно коли заповѣдають выступъ хорватскихъ послôвъ противъ кабінету, то треба ту мати въ памяти се, що зъ тыхъ послôвъ и такъ уже лише чотирохъ засѣдає въ клюбѣ ґр. Гогенварта; а семохъ пôдъ проводомъ Біянчіного м. р. утворили окрему радикальну фракцію хорватску, котра увôйшла въ найблизшѣ зносины зъ Молодочехами. Що та фракція и въ справѣ розпорядженя зъ 12 вересня буде голосувати противъ правительства, якъ доси все чинила, въ се можна вѣрити. Натомѣсть не зроблять сего певно дръ Кляичъ и три єго товаришѣ зъ Дальматіѣ, котрѣ засѣдають въ клюбѣ ґр. Гогенварта; але може бути, що якъ звычайно не приѣдуть на перше засѣданє Палаты посольскои. А що-до Словенцѣвъ, то мѣжь ними найде ся може кôлькохъ, що усунуть ся вôдъ голосованя, але щобы всѣ въ тôй справѣ мали вôдлучити ся вôдъ клюбу ґр. Гогенварта, котрый самъ єсть найзнаменитшимъ посломъ Краины, на то зовсѣмъ не заносить ся.

Кромѣ Кола польского и клюбу лѣвицѣ буде такожь клюбъ народовцѣвъ нѣмецкихъ мати зборы завтра передъ засѣданємъ Палаты послôвъ.

На Солунь!

Вôдъ коли по сербско-турецкой войнѣ Австро-Угорщина заняла Босну и Герцеґовину и завела тамъ порядокъ, не перестає сербска и россійска праса вѣчно доказувати, що австро-угорска монархія приготовляє собѣ въ сихъ краяхъ дорогу до Солуня, ба, до самого Константинополя, и носить ся зъ плянами, щобы зробити конець турецкôй державѣ. Цѣль такихъ вѣстей очевидна: ходить о то, щобы въ Туреччинѣ выкликати пôдозрѣнє и занепокоєнє та недовѣрє противъ австро-угорскои монархіѣ. Давнѣйшими роками ширено тѣ вѣсти такъ упорно, що австро-угорске правительство мусѣло кôлька разôвъ выступати въ спôльныхъ Делеґаціяхъ зъ поясненями сеи справы и заперечувати рѣшучо тѣ вѣсти. Теперь почали тѣ вѣсти знову появляти ся, а Fremdenblatt ось що о нихъ каже:

„Кôлька днѣвъ тому назадъ подало „Нов. Время“ за сербскими ґазетами вѣсть, що австро-угорске войско окупаційне надъ Лимомъ заводить укрѣпленя, що мають служити за опору до походу на Солунь, що тѣ роботы выкликали въ Константинополи занепокоєнє и що турецкій посолъ у Вѣдни дôставъ приказъ запытати австро-угорске правительство о цѣляхъ и значѣню сихъ укрѣплень. Не треба — каже згадана ґазета — додавати, що на цѣлôй тôй вѣсти нема анѣ слова правды и що то лишь брехлива выдумка, одна изъ тыхъ, якѣ въ послѣднихъ часахъ ночами ширили сербскѣ ґазеты зô взгляду на Австро-Угорщину, єѣ політику и єѣ становище въ Боснѣ и Герцеґовинѣ. Такъ н. пр. орґанъ радикального правительства „Odjek“ подавъ бувъ кôлька днѣвъ тому назадъ статью, въ котрôй въ дуже горячихъ словахъ захвалює тѣ „патріотичнѣ цѣли“, котрѣ має на оцѣ маюча вôдбути ся подорожь по краю звѣстного велико-сербского аґітатора дервѣша Бея-Любовича. Любовичь намѣряє именно устроювати у всѣхъ большихъ мѣстахъ Сербіѣ концерты и другѣ забавы, зъ котрыхъ доходы призначенѣ на запомоги для босаньско-герцеґовиньскихъ еміґрантôвъ. При сѣй нагодѣ має вôнъ поучати такожь жителѣвъ тыхъ мѣстъ о „невôдраднôмъ положеню“ Сербôвъ и сербскихъ Магометанъ въ окупованыхъ краяхъ. Ще безвзглянднѣйше высказує ся радикальный „Дневни лист“, котрый нѣбы то въ якôйсь дописи зъ Босны завзывае Сербôвъ просто до того, щобы они Босанцямъ доставляли зброѣ и щобы тѣ старали ся прогнати Австрійцѣвъ зъ краю а самѣ Сербы щобы завязували тайнѣ товариства, котрѣ пôддержували бы аґітацію и давали ѣй провôдъ.

Така бесѣда сербскихъ ґазетъ, що стоять

БОЯГУЗЪ.

Образокъ зъ Тіфлісу.

Красный то и мальовничій походъ, такъ щожь, коли то — походъ похоронный! Бѣдне, молоде чиєсь дитя несуть на мѣсце вѣчного упокою.

Попереду звычайнои деревлянои домовины иде хоръ хлопцѣвъ убраныхъ въ рôжнобарвнѣ пасмисті сорочки, що яскраво свѣтять ся въ свѣтлѣ сонця, за ними поступає школьникъ въ блискучôй шовковôй одежи а саме передъ домовиною иде поважнымъ крокомъ духовникъ зъ чорною, довгою ажь по поясъ бородою.

Лишь зъ трудомъ посуває ся походъ въ гору по скалистôй стежцѣ. Старенькій чоловѣчокъ, що поступає за домовиною, задыхавъ ся тяжко. Тамъ въ горѣ передъ воротами складають люде, що несли домовину, свôй тягаръ на землю и вôдпочивають; вôдтакъ отвирають ворота та идуть по стежцѣ дальше.

Якъ въ байцѣ зъ тысячь и одной ночи лежить въ долинѣ пôдъ идучими гôрске мѣсто Тіфлісъ та представляє чаруючій образъ. Вершки Кавказу, що синѣють ся зъ далека, окружають то пречудесне мѣсто якъ бы якій муръ охоронный.

Походъ похоронный дôйшовъ вже до магометаньского кладовища. Рôвнодушно передають двигарѣ домовину матери земли и смѣючись вертають домôвъ. Лишь старенькій чоловѣчокъ стоить ще на колѣнахъ па свѣжôй могилѣ и каже дрожачимъ голосомъ:

„Спи въ спокою, моя донечко, Магометъ и єго святѣ нехай дадуть тобѣ вѣчный упокôй; бувай здорова, Еві ано!

А вôдтакъ и вôнъ вôдходить. Сонце клонить ся идъ заходу, тихо шумить вечерный вѣтеръ въ неподатливыхъ циприсахъ, въ гущавинѣ десь пôдъ муромъ кладовища спѣває соловейко любовну пѣсню а вôдтакъ стає знову тихо-тихенько!

Евівано! Евівано!

Чорнява дѣвчина пôдносить головку и надслухує, а далѣ й каже: Тѣкай, Ґеско! бо мати иде!

Ґеско, бѣлявый, лагôдный зъ лиця паробокъ суне ся зъ очевиднымъ страхомъ на лици крôзь дѣру въ мурѣ якъ той кôтъ и нагло щезає.

Якій же бôль малює ся въ очахъ Евіваны, коли она лишилась сама. „Вôнъ боягузъ, а все таки я люблю єго дуже“, каже она сама до себе.

У вишневый затѣнокъ входить якась костиста жѣнка зъ недобрымъ лицемъ. Вертить носомъ, якъ колибъ єѣ брала охота звѣтрити свою добычу.

— Вже знову бувъ Ґеско у тебе — каже она сердито.

— Вгадайте, мамо, самѣ, коли хочете — каже дѣвчина и гордо пôднимає головку въ гору.

— Ты ледащице, забирай ся зъ вôдси! Иди теребити кукурудзу! Та й бавовну треба ще поскубати.

Евівана пôдвязує собѣ турбаномъ чорнѣ кучеры та иде поволи до хаты. Стара иде за нею та лає.

— Кажу тобѣ, май розумъ та не будь уперта, Евівано; выбий собѣ зъ головы того Ґеска. Вôддашь ся за Ґоловіна, богатого Москаля, й конець!

— Зъ власнои волѣ нѣколи, — каже дѣвчина и ажь зубы закусила — тобѣ посмакувала горѣвка та тютюнъ, що тобѣ той хитрый часто приносить, але чи я згину, то тобѣ все одно.

— Згинути, не згинешь; вôдъ любови люде не гинуть — каже мати и реготесь немилымъ охрипдымъ голосомъ. Ґоловінъ, благородіє; я дала єму слово, а зъ нимъ годѣ жартувати, голубко.

— Змилуйте ся мамо, не доводѣть мене до того, — вôдозвала ся Евівана и ажь нôжкою тупнула объ землю — я за него не пôду, вôддамъ ся таки за Ґеска.

— За Ґеска, за того перепудженого, за боягуза! — глузувала собѣ стара, — нема що казати, саме женихъ для Евіваны, для доньки благородного роду.

— Благородный той, мамо, хто благородно дѣлає! Вамъ нѣкуды до того, анѣ вамъ анѣ татови!

Стара на то лишь замахнула ся и вдарила дѣвчину по лици, що ажь лоскôтъ пôшовъ.

въ близькихъ зносинахъ зъ правительствомъ або его партією, въ звязи зъ тыми подѣями зъ найновѣйшихъ часôвъ — якъ н. пр. приняте, яке зроблено недавно тому Мехмедови Беєви Спаґічеви, котрого выдалено зъ Мостару за панславістичнû аґітации — и тû непевнû заявленя, якû дали ся почути пôдчасъ подорожи короля по Сербіи, заслугують на всякій случай на повну увагу. Годѣ буде не призадумати ся надъ тымъ, чи не треба буде на тû знову такъ многократно появляючû ся зъявища звертати уваги и чи не выступати противъ нихъ завчасу.

Стôлько Fremdenblatt; до того можемо лишь то додати, що єсть се поважный голосъ австро-угорского правительства, котрому вже надоѣло вѣчне ворогуванє зô стороны Сербіи и що той голосъ зробивъ въ сербскôй столици велике враженє.

Переглядъ политичный.

Проєктъ закона, вôдносячій ся до обовязкового заведеня короновои валюты и до стягненя зъ обѣгу нотъ державныхъ, буде предложеный Радѣ державнôй около дня 20 с. м.

Моравска Orlice доносить, що Молодочехи думають скликати на конференцію всѣхъ ческихъ пословъ.

Данія збро̂ить ся. Въ предложенôмъ даньскому парляментови прелімінари буджетовôмъ проєктує ся реорґанізація артилеріѣ и инжинеріѣ войскови (для покрытя тыхъ коштôвъ має бути зменшеный часъ службы у войску), дальше выставленє 12 фортôвъ на рôзныхъ точкахъ островôвъ, зъ котрыхъ складає ся Данія, а то въ тôй цѣли, щобы забезпечити комунікацію межи островами и уможливити концентрацію арміѣ на головнôмъ островѣ Зеляндъ.

Ескадра анґлійска пôдъ проводомъ адмірала Сеймура вôдплыне на италіяньске побереже дня 31 жовтня. Зъ Неаполя доносять, що ескадра буде перебувати крôмъ въ Тарентѣ, де вôдбудуть ся головнû торжества, також и въ сицилійскихъ портахъ а вôдтакъ ще поступить до Неаполя, Чівіра-Веккіѣ, Ліворна, Спеціѣ и Ґеновы.

Часть купцѣвъ парискихъ предложила французскому правительству проєктъ, щобы цареви яко дарунокъ вôдъ французского народу дати мініятурову копію вежи Айфеля въ діямантахъ. Потрѣбна до того сума, выносяча пôвъ міліона, має бути зôбрана изъ складокъ публичныхъ.

Новинки.

Львôвъ дня 9 жовтня.

— **Вѣсти зъ епархіѣ львôвскои.** Презенту на Осталовичѣ одержавъ о. Григ. Алиськевичъ, а консисторія вставила ся до намѣстництва о згоду на канонічну институцію того-жь. — Titulum mensae одержали окôнченû богословы: Ив. Алискевичъ, Вас. Маковскій, Мих. Петрушевичъ, Ник. Садовскій, Ник. Стисловскій, Ив. Войнаровскій, Ник. Герасимовичъ, Ив. Головкевичъ, Мих Губчакъ, Ил. Гучковскій, Ив. Дорожиньскій. Григ. Дяковъ, Йос. Дяковъ, Вас Залуцкій, Климъ Кичура, Ант. Котецкій, Теодоръ Кузьмôвъ, Теод Кордуба, Вас. Левицкій, Волод. Левицкій, Корн. Лотоцкій, Петро Петриця, Теод. Пиндусъ, Володим Престашевскій, Ал Пристай, Ник. Романюкъ, Теод. Сахно, Левъ Селиньскій, Клявд. Саѣжиньскій, Володим. Соневицкій. Мих. Тупись, Ал. Чубатый и Йос. Яросевичъ. — До львôвскои духовнои семинаріѣ приняти: Ив. Алексевичъ, Юл. Бачиньскій. Ив. Брикович, Ив. Возвякъ, Григоровичъ, Дикій, Захаріясевичъ, Иванцѣвъ, Карпиньскій, Коменда, Кордуба, Косановскій, Кушнѣръ, Мандичевскій Матковскій, Медвѣдь, Панчишинъ, Подлускій, Потопчикъ, Рогошевскій, Савицкій, Сохоръ, Стешинъ, Федусевичъ, Авдиковскій.

— **Комітетъ для перенесеня мощей Маркіяна Шашкевича и обходу 50-тыхъ роковинъ смерти поета** постановивъ переложити днѣ призначенû на вôдкопанє мощей въ Новосѣлкахъ лѣскихъ и похоронъ мощей у Львовѣ (въ 4 и 25 жовтня) на 31 жовтня и 1 падолиста с. р. Дня 1 падолиста вôдбудесь концертъ въ сали „Народного Дому“.

— **Зъ Народнои Торговлѣ.** Рада управляюча порѣшила скликати звычайнû загальнû зборы членôвъ „Народнои Торговлѣ“ на день 2 падолиста с. р. на 9 годину рано до салѣ „Народного Дому“. — Межи иншими справами порѣшила Рада управляюча на засѣданю зъ 6 жовтня також змѣну постановъ приниманя практикантôвъ, обнижаючи безплатный часъ практики тымъ ученикамъ торговельнымъ, котрû скôнчили третю клясу школъ ґімназіяльныхъ взглядно реальныхъ або другій рôкъ семинаріи учительскои, зъ одного року (якъ дотеперь практиковано) на шѣсть мѣсяцѣвъ.

— **Зъ краєвои выставы.** Зголошеня на загальну выставу краєву въ означенôмъ речинци т. є. до 1 жовтня надôйшли въ такôй скôлькости, що дирекція буде мусѣла выбудувати другій будынокъ промысловый, щобы помѣстити предметы въ VIII-ои ґрупы т. є. зъ гôрництва и выробы керамічнû. — Галя машинъ буде збудована зъ желѣза а покрыта буде фалистою бляхою. — Будову павільону почтового обôймивъ въ дорозѣ офертъ п. Ґриґляшевскій.

— **Товариство для выробу и торговлѣ ризъ церковныхъ въ Самборѣ** поручає Всч. Духовеньству и чест. Братствамъ церковнымъ: фелоны, стихарѣ, обрусы, поясы и все бѣлє церковне свого власного выробу. На жаданє высылає Товариство бôльше число фелонôвъ або прôбокъ матерій до выбору. Товариство приймає старû фелоны до направы и перероблення. Въ Товариствѣ працюють выключно вдовы и сироты по священикахъ. — *Дирекція.*

— **Огнь.** Стефанъ Каня въ Коморова пôшовъ зъ жѣнкою въ поле на роботу, а дома лишивъ троє малолѣтныхъ дѣтей. Найстаршій хлопець запаливъ сѣрникомъ лôжко, на котрôмъ лежала дволѣтна дитина. Зъ поля побачивъ Каня дымъ зô своеѣ хаты, прибѣгъ до дому и разомъ зъ сусѣдами придушивъ огонь; та коли прийшовъ до лôжка, дитина була вже нежива. — Дня 30 вересня коло 5 години по полудни выбухъ зъ незнанои причины огонь у громадѣ Боковѣ въ пôдгаєцкôмъ повѣтѣ и спаливъ 8 господарствъ селяньскихъ, въ котрыхъ лише два були обезпеченû на 800 зр., а загальна шкода выносить до 15.000 зр. Дванайцять родинъ остало ся безъ даху и хлѣба. — Въ Черниляхъ въ повѣтѣ яворôвскôмъ погорѣла Касьяна Батôгъ.

— **Холера.** Орґанъ найвысшои рады санітарнои Das österreichische Sanitätswesen пише про холеру въ Галичинѣ: Въ послѣднôмъ тыждни (вôдъ 26 вересня до 3 жовтня рано) занедужало въ 29 громадахъ належачихъ до 12 повѣтôвъ 129 особъ, померло 74, мѣжь ними було 10 недужихъ зъ попередного тыждня. Пошесть поволи слабне. — Про розвôй пошести подає справозданє Намѣстництва деякû цѣкавû спостереженя. И такъ въ повѣтѣ березôвскôмъ появила ся холера въ мѣсцевости Ясеници. Насампередъ дня 22 серпня, занедужала жѣнка одного онучаря, пять днѣвъ пôзнѣйше занедужали двѣ иншû въ тôй самôй хатѣ мешкаючû особы, котрû также були занятû торговлею онучь. До Ясеницѣ, Орѣховки, Волѣ и иншихъ сѣлъ въ околици повернуло богато робôтникôвъ зъ повѣта надвôрняньского, але нѣ оденъ зъ нихъ не занедужавъ на холеру. Однако треба допустити, що котрыйсь зъ нихъ продавъ зараженє одѣнє онучареви. Обѣ жѣнки, що насампередъ занедужали, були занятû складанємъ онучь. Друге занедуженє въ Ясеници лучило ся въ домѣ жидôвского рѣзника. Тамъ занедужала $3^1/_2$-лѣтна дитина. Се занедужанє затаєно и власти дôзнали ся про него ажь по смерти дитины. Пошесть розширила ся теперь не лишь въ родинѣ рѣзника, але имовѣрно перенесла ся также мѣжь жидôвъ въ громадѣ, котрû приносили до рѣзника дрôбъ. Въ той спосôбъ перенесла ся пошесть, якъ сконстатовано, також до села Гольцевои. Розмѣрно до числа населеня лютвла ся хо-

---

Евівану якъ бы гранею обсыпавъ, страшными очима выдивила ся на люту матѣрь, алеж въ тôй самôй хвили зачула якійсь голосъ пѣснѣ.

— Ґоловінъ! — крикнула она зъ досадою и закимъ ще мати спостерегла ся, выбѣгла на пôдсѣнє а зъ вôдтамъ до города и щезла зъ очей.

— Витайте ваше благородіє, пане Ґоловінъ — поклонила ся стара.

У хату вôйшовъ мужчина лѣтъ зô шѣстдесять. Волосє у него на головѣ було рѣдке, лице поморщене, руки худû и довгû, ноги тоненькû, але очи свѣтили ся ему ще якъ у молодого.

— Де образъ и подобіє Боже? — спытавъ вôнъ крôзь нôсъ и вытягнувъ зъ широкои кишенѣ свое и черкески облетену фляшку и якійсь пакуночокъ въ циновôмъ папери.

— Ѣй соромно признатись, що полюбила ваше благородіє — вôдповѣла стара и взяла вôдъ Ґоловіна дарунки.

Ґоловінови сподобались тû слова и вôнъ лишь погладивъ ся по чорнôй бородѣ и каже: Полохлива та птиця, що я єѣ зловивъ, чи якъ, стара?

— Але она васъ дуже полюбила — брехала Евіванина мати дальше.

— А колижъ має бути весѣлє, бо не буду мати спокою, доки ажь голубка не буде моею!

— Коли прикажете, пане Ґоловінъ!

— Хибажь такъ? Спытавъ мужчина урадованый.

— Кленусь вамъ пророкомъ, паноньку.

— Коли такъ, то позавтру! Позавтру, коли сонце пôдôйде найвысше въ гору, а тутъ, стара, отсе буде на весѣлє! — сказавъ вôнъ и подавъ старôй мошонку набиту грôшми. — А голубки все таки ще нема! — Вôнъ ставъ вже нетерпеливо походжати по хатѣ.

— Евівано! — кличе стара черезъ вôкно солодкимъ голосомъ.

Нѣхто не вôдзываесь. Евівана пôшла кудись далеко. Ґоловінъ выйшовъ зъ хаты не видѣвшись зъ судженою.

Евівана збѣгла надъ рѣку Куръ и мие собѣ тамъ почервонѣле личко каламутною водою. Вôдтакъ пôшла надъ рѣку пôдъ горою Сололакъ; тамъ стоить убога мала хатчина, а въ нѣй живе Ґеско.

— Ґеску, Ґеску! — кличе она въ сумерку, а то вже и нôчь надходить.

Ґеско ставувъ у вôкнѣ передъ цвѣтникомъ; на его лици малюесь радôсть, бо вôнъ пôзнавъ голосъ своеи любки.

— Выйди скорше Ґеску, выйди до мене! — кличе Евівана до него просячимъ голосомъ.

За хвильку пôзнѣйше вышовъ вже й Ґеско, обнявъ дѣвчину рукою и дивить ся єй въ очи, якъ колибъ єѣ хотѣвъ щось спытатись.

— Ходи зô мною Ґеску, ходи чимъ скорше!

Евівана тягне свого милого за собою далеко стежкою понадъ Куръ. Ажь осъ знайшли собѣ тихе мѣсце на зарѣнку и тамъ собѣ сѣли.

— Ґеску, чи ты мене любишь? — пытає єго перелякана дѣвчина.

— А ты ще й пытаєшь? — тажь бôльше якъ всѣ оттû звѣзды на небѣ, моя Евівано.

Дѣвчина зняла очи до неба. Була красна мѣсячна нôчь, небо було чисте и ясне. Въ мутнôй водѣ Кура вôдбивали ся яснû зôрки и срѣбный мѣсяць. Хрущѣ бренять, мерцôкъ цвѣрѣнькає, цѣла природа жие и дыхає любовію и щастємъ.

— Ґеску, коли хочешь, поберѣмъ ся завтра! Добре? Мене бачишь жде нещастє. Москаль Ґоловінъ мамѣ розумъ вôдобравъ, теперь знову радить зъ нею! Хто знає, що она ему обѣцяє! Ґеску, поберѣмъ ся!

А Ґеско задумавшись дивить ся, якъ плыве рѣка поволи, дѣвчинѣ ажь личко побѣлѣло.

— Добре, Евівано, поберемось, але не завтра; твоя мати мене бы таки заѣла и передъ судъ бы мене запôзвала. Будемо єѣ просити, нехай намъ позволить побрати ся, а тымчасомъ будемо ждати; не спѣшѣмъ ся, ще маємо часъ.

— Добре мама каже, Ґеску, що зъ тебе боягузъ, що ты перепудженый! Теперь хочь бы ты мене на колѣнахъ просивъ, щобы я стала твоею жѣнкою, чи завтра чи коли небудь, то я сказала бы, що нѣколи. Бувай здоровъ, Ґеску!

А Ґеско сидить якъ камѣнь на лавцѣ, лишь ротъ отворивъ. Невжежь вôнъ добре зрозумѣвъ, що сказала Евівана!

— Евівано! — кличе вôнъ за нею на весь голосъ. Дѣвча бѣжить якъ серна по пѣсковатôй дорозѣ, чимъ разъ дальше и дальше.

Ґеско лишь важко зôтхнувъ и схопивъ ся зъ лавки та середъ мѣсячнои ночи кличе

лера найсильнѣйше въ громадѣ Гвôздъ повѣта надвôрняньского. Справоздане оповѣдае, що холеру занесли до села таки гвоздяньскѝ селяне, котрѝ вертали въ заробôткôвъ и ночували по дорозѣ въ коршмахъ по селахъ, де вже холера панувала. Першѝ занедужаня лучили ся мѣжь дѣтьми и мали лагôдный перебѣгъ, мѣжь тымъ якъ пôзнѣйшѝ случаѣ занедужань мѣжь дорослыми людьми кôнчили ся о много гôрше. До розширеня пошести причинила ся головно нужда, пануюча мѣжь населенемъ. Ординуючій лѣкарь стрѣчавъ у многихъ хатахъ лише одну одиноку миску, такъ що не було нѣчого иншого, въ що можна бы було влити карболеву воду. Мешканя переповненѝ, а люде привыкли брати воду зъ потока, хочь въ селѣ богато жерелъ зъ найлѣпшою водою до питя. Коли холера появила ся, вôдносило ся населене въ Гвоздѣ зъ великимъ недовѣремъ до лѣкарѣвъ и до зарядженыхъ средствъ охоронныхъ, такъ що на пр. высланому до Гвозда лѣкареви збороню̀вано доступу до недужихъ. Лучали ся затаюваня занедужань, такъ ии пр. у арендаря, и длятого легко поняти, що придавити пошесть удало ся лише зъ великою трудностію. До недужихъ треба було майже на силу добуватись та изолювати, а устроене кухнѣ и пекарнѣ, щобы давати людямъ здорову поживу мусѣло, бути переведене такожь противъ ихъ волѣ. Висланѝ політичными властями урядники, працювали зъ найбôльшимъ пожертвованемъ и безъ огляду на свои власнѝ потребы и лише сѣй неутомимôй дѣяльности треба дякувати. що холера въ Гвоздѣ вже майже цѣлковито выгасае. — Дня 6 жовтня захорувало 10 осôбъ, выздоровѣло 12, померло 7.

— **Нещасна пригода.** Дня 29 вересня с. р. спроваджувано въ Бѣлобôжницѣ въ повѣтѣ чортковскôмъ паровую молотѣльню до Матеушовои на фôльварокъ Стан. Охоцкого, властителя дôбръ. На дорозѣ межи Вербôвцемъ и Ласкôвцями парôбокъ Иванъ Куликъ спотикнувъ ся и впавъ такъ нещасливо пôдъ колеса льокомобілѣ, що на мѣсци вôддавъ Богу душу.

— **Богата жебрачка.** Въ Парижи померла недавно жебрачка, що мешкала на пôддашу при улици де Мартиръ, де жила въ послѣднôй нуждѣ. Комісарь, котрый въ уряду звидѣвъ мешкане помершои, дуже здивувавъ ся, побачивши тамъ образы перворядныхъ малярôвъ. Шукаючи дальше, найшовъ 600.000 франкôвъ у вартостныхъ паперахъ. Показало ся, що покôйниця була за цѣсарства славною у повсвѣтѣ парискôмъ паннюю Гумбертъ, значить, повѣя була на ласцѣ князя Морні, котрый ѣй такѝ грошѣ дававъ. Такъ теперь люде дивують ся, що панна Гумбертъ на старôсть мимо свого богацтва. жила въ такôй нуждѣ и понижала себе такъ, що осмѣгила ся жебрати.

— **Скальпъ на выставѣ въ Чікаґо.** Скальпомъ называють таке скалѣчене, що якъ хто кого побе, то обрѣзуе ему шкôру на головѣ, здирае зъ чашки разомъ зъ волосемъ и хвалить ся потôмъ тымъ. Такій звычай водить ся у т. зв. дикихъ людей. На выставѣ въ Чікаґо показують ся такѝ дикѝ люде, пôвнôчно-американьскѝ Индіяне, людямъ недикимъ, оѣлымъ, котри мимоходомъ сказавши — неравъ самѝ дикшѝ вôдъ дикихъ. Мѣжь тыми Индіянами е два ватажки. Недавно пôпили они собѣ на мѣсто и такъ упили ся „огнистою водою“, значить: горѣвкою, що хочь були приятелѣ, а смертельно побили ся костурами. До того ще одинъ зъ нихъ звалилъ товариша на землю, обрѣзавъ ему шкôру довкола чашки и здеръ разомъ зъ буйною чуприною. Люде мусѣли ажь револьверами грозити, щобы ихъ роздерти. Прикликали лѣкаря и той пришивъ назадъ порядно шкôру, а кровожадного ватажку замкнене въ тюрму.

Всячина

— **За дармо.** Въ цѣлôй Нѣмеччинѣ лише оденъ князь Бісмаркъ мае право ѣздити всѣми зелѣзницями за дармо. Навѣть цѣсарь и князѣ мусять всюды платити за зелѣзницю, а Бісмаркъ не платить нѣчого и то вôдъ р. 1871. Тогды то дирекціѣ зелѣзниць дали ему вôзъ сальоновый и привілей ѣздити за дармо. Такъ вôнъ и доси мае таке право.

— **Пересылка телеґрамôвъ.** У бôльшихъ мѣстахъ анґлійскихъ посылають теперь телеґрамы не дротами, а рурами пневматичными, при помочи здавленого воздуха. Довгота тыхъ руръ выносить тамъ 50 миль. Що дня передить тыми рурами до 150.000 депешь, отже на рôкъ около 30 міліонôвъ. Найбôльше пневматичныхъ руръ находить ся въ Лондонѣ.

— **Морене дѣтей.** Въ Хинѣ вже здавна за богато людей. Выживити родину, зложену зъ кôлькохъ осôбъ, дуже тамъ тяжко. Тому то Хинець майже радуе ся, коли ему помре дитина, а суды черезъ пальцѣ дивлять ся на се, коли родичѣ помагають дитинѣ — скорше померти. Що бôльше, само правительство помагае родичамъ до того, бо выбудовало окремѝ вежѣ, де кидае ся дѣтей и де они вмирають зъ голоду. Угорскій місіонеръ Ґіберґъ, членъ конґреґаціѣ Лазаристôвъ, побачивши то, не мôгъ байдужно дивити ся на таке морене дѣтей. Вôнъ забиравъ тѝ дѣти потайки до себе и годувавъ ихъ та вчивъ. Такожь купувавъ за грошѣ дѣти вôдъ родичѣвъ, коли тѝ хотѣли ихъ вабивати. Та робота побожного місіонаря не подобала ся Хинцямъ и пôдчасъ розрухôвъ въ мартѣ с. р. замордовано его въ страшный спосôбъ.

— **Кôлько крокôвъ робить воякъ пôдчасъ вправъ?** Оденъ баварскій офіциръ резерворый, котрого покликано на вправы до войска, обчисливъ при помочи инструменту, котрымъ числить ся кроки, що вôнъ вôдъ 10 серпня до 20 вересня зробивъ 1,234.508 крокôвъ. Зъ того припало на 887.945 крокôвъ въ службѣ а 350.363 поза службою. Рахуючи 1000 крокôвъ на 800 метрôвъ, то зробивъ вôнъ въ сѣмъ часѣ взагалѣ 990 кільометрôтъ, а то 710 въ службѣ, а 280 поза службою. На день отже робивъ вôнъ пересѣчно по 22 кільом. въ службѣ, а по 6 и пôвъ кільометра поза службою. Припустивши, що на мінуту можна зробити 112 крокôвъ, то 1,238.508 крокôвъ зробивъ вôнъ въ 11.058 мінутахъ або въ 184 годинахъ а вôдчисливши недѣлѣ и днѣ вôдпочинку, машерувавъ вôнъ пересѣчно що дня по 4 и пôвъ годины. Найбôльшій его маршъ выносивъ 55.926 крокôвъ або 44 и пôвъ кільометра.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 9 жовтня. На вчерашнôмъ концертѣ товариства спѣвацкого явили ся Є. Вел. Цѣсарь, король саскій, Найдост. Архікнягиня Стефанія, Найдост. Архікнязѣ и міністры. Найв. гостей повитано зъ одушевленемъ. Вечеромъ вôдъѣхавъ саскій король до Дрездна. Є. Вел. Цѣсарь вôдводивъ его ажь на дворець и попращавъ ся зъ нимъ сердечно.

Букарештъ 9 жовтня. Король выѣхавъ до Текучина въ Молдавѣ на маневры.

Штокгольмъ 9 жовтня. У фабрицѣ дінаміту въ Вінтервікенъ наступила експльозія, вôдъ котрои згинуло трохъ робôтниковъ.

Маляґа 9 жовтня. Коли испаньска канонірка переплывала попри рôгъ Тресъ-Торкасъ, почали стрѣляти на ню укрытѝ на березѣ Мавры и ранили одного моряка на лодцѣ.

Мадридъ 9 жовтня. Рада міністрôвъ ухвалила выслати ескадру Середземного моря до Альґеиры.

Парижь 9 жовтня. Станъ здоровля Макъ-Магона погôршивъ ся.

Рухъ поѣздôвъ зелѣзничихъ

важный вôдъ 1 червня 1893, пôсля львôвск. год.

Вôдходять до

	Поспѣшный		Особовый			
Кракова	3·01	**10·41**	**5 26**	11·11	**7·36**	—
Пôдволочискъ	6·44	3·20	10·16	**11·11**	—	—
Пôдвол. Пôдзам.	6·54	3·32	10·40	**11·33**	—	—
Черновець	6·36	—	10·36	3·31	**10·56**	—
Стрыя	—	—	10·26	7·21	3 41	**8·01**
Белзця.	—	—	9·56	**7·21**	—	—

Приходять зъ

Кракова	3 08	6·01	**6·36**	**9·41**	9·35	—
Пôдволочискъ	2·48	**10·02**	**6 21**	9·46	—	—
Пôдвол. Пôдзам.	2 34	**9·46**	9·21	5·55	—	—
Черновець	**10·10**	—	**7·11**	7 59	12·51	—
Стрыя	—	—	**1·08**	9·06	**9·52**	2·38
Белзця.	—	—	8·16	5·26	—	—

Числа товстѝ, означають пору нôчну вôдъ 6 год. вечеромъ до 5 год. 59 мін. рано.

Часъ поданый пôсля годинника львôвского, вôнъ рôвнить ся о 35 мінутъ вôдъ середно-европейского (зелѣзничого): коли на зелѣзници 12 год., то на львôвскôмъ годиннику 12 год. и 35 мін.

За редакцію вôдповѣдае Адамъ Креховецкій

за любкою. На конець покивавши головою пôшовъ до хатчины; думае собѣ: Завтра она перепросить ся.

Наставъ день. Вôдъ тіфлісскихъ огородôвъ несесь запахомъ якъ вôдъ великихъ китиць цвѣтôвъ, соловейки и косы защебетали знову, зъ горы несесь гомôнъ дзвонôвъ зъ церкви св. Давида далеко понадъ дрѣмаючимъ ще мѣстомъ.

Утомлеными вôдъ безсоня очима споглядае мати Евіваны шукаючи доньки. Постѣль Евіваны стоить не тыкана, а еѣ нема нѣгде анѣ на пôдсѣню анѣ въ огородѣ. Мати кличе, але нѣхто не вôдзывае ся, лишь несе ся глухій вôдгомôнъ.

Минають годины. Стара, недобра жѣнка, блудить въ розпуцѣ улицями мѣста та шукаючи доньки зайшла ажь надъ береги Кура. Приходить попри хату Ґеска и видить по тôмъ боягузѣ, що й вôнъ не знае, де подѣлась Евівана. Прийшла нôчь, срѣбный мѣсяць ставувъ знову на небѣ; вôнъ споглядае на нещасливу жѣнку, що зъ розпуки рве на собѣ волосе. А Ґеско плаче гôрко скрывши очи въ долонѣ....

Якъ разъ пôдъ ту пору стоить Евівана по тамтôй сторонѣ гôръ въ маленькôй и бѣдненькôй хатинѣ передъ старымъ пустинникомъ.

— Прийми мене, чоловѣче божій, сего дня на нôчь — просить она его зложивши руки — теперь вже знаешь мою исторію! Не хочу бути жѣнкою Москаля, бо то буде моя смерть; сховай мене лишь на сю нôчь!

— А хтожь твôй батько, твоя мати?

— Батько — каже Евівана почервонѣвши наразъ — померъ зрадникомъ, а мати, то люта мати, не научила мене дитинячои любови; не пытай мене, хто я и чия, то не добре.

— Нехай буде твоя воля донечко. — И пустинникъ пôднявъ костисту выхудлу руку понадъ чорнѝ кучерики Евіваны и ставъ еѣ благословити.

На другій день, коли пустинникъ запукавъ до комôрчины, де ночувала дѣвчина, нѣхто не вôдзывавъ ся. Несмѣло вôйшовъ вôнъ до середины. На простôй постели лежала Евівана, губы еѣ посинѣли а цѣле тѣло дуже дрожало.

Не свари мене чоловѣче божій, не проклинай, тяжко було менѣ жити на свѣтѣ, а той, що мôгъ бувъ дати менѣ полекшу, той бувъ боягузомъ. Гину и загибаючи не проклинаю его. Чоловѣкъ не вдѣе нѣчого противъ своеѣ натуры, противъ своеѣ долѣ. Тамъ, де на магометаньскôмъ кладовищи въ гущавинѣ соловейко спѣвае свою любовну пѣсню, тамъ мене поховай! Ахъ якъ то красно молодою умирати. Дякую тобѣ, чоловѣче божій, що ты мене приймивъ въ свою хату.

Пустинникъ глубоко тронутый зложивъ руки и вклякъ до молитвы коло помершои.

ИНСЕРАТЫ.

Инсераты („оповѣщеня приватнŷ") якъ для „Народнои Часописи" такъ також для „Ґазеты Львôвскои" принимае лишь „Бюро Дневникôвъ" Людвика Пльона, при улици Кароля Людвика ч. 9, де також знаходить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.